

Arrest

nr. 126 085 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 juni 1986.

Op 25 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met R.P.R.V.

Op 12 augustus 2013, met kennisgeving op 21 augustus 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.02.2013 werd ingediend door:

Naam: E.A.Z. (...)

Voorna(a)m(en): G.E. (...)

Nationaliteit: Kameroenese

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: E.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3e, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;..."

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar on- onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- mailverkeer dd. 30.03.2012 en 07.07.2012: deze documenten zijn te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode april 2012 - maart 2013 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat verzoekster samen met haar levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster België dient te verlaten en van haar levenspartner, met wie zij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd /proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster."

2.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota:

"In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij voert aan dat artikel 8 EVRM, tweede lid geschonden zou zijn omdat de bestreden beslissing de Belgische staat geen voordeel zou opleveren en uit de beslissing niet blijkt dat een belangenafweging wordt gemaakt tussen de bestreden beslissing en het impact op het gezinsleven.

Verwerende heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM geen motiveringsverplichting omhelst.

"Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvat evenwel een dergelijke motiveringsplicht zodat dit onderdeel faalt in rechte." (RVV nr. 25.613, 3 april 2009)

Het gegeven dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering bevat aangaande de rechten die voortvloeien uit artikel 8 EVRM, betekent op zich geen schending van die verdragsbepaling, noch houdt dit in dat die bepaling niet werd geëerbiedigd.

Een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 EVRM werd derhalve impliciet gedaan, gezien de bestreden beslissing een weigering van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van gezinshereniging inhoudt, op grond van het feit dat niet voldaan is aan de daartoe door de wet vooropgestelde voorwaarden.

Verzoekende partij meent onterecht dat een toets ex artikel 8, tweede lid EVRM diende te worden doorgevoerd.

Gezien de bestreden beslissingen geen einde maken aan een verblijfsrecht van verzoekende partij, is in casu geen sprake van een inmenging in haar recht op gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

In dit geval moet er volgen het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36) dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en

effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verzoekende partij formuleert niet dat dergelijke hinderpalen aanwezig zijn.

Zij kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing de Belgische staat geen voordeel zou opleveren'.

Gezien Staat heeft immers, met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht, de taak om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Een correcte toepassing van de wetgeving op de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering maakt in principe geen schending uit van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij voert geen enkel concreet element aan om aan te tonen dat het bestuur het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze zou hebben uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing staat verzoekende partij op zich niet in de weg het grondgebied van het Rijk binnen te komen, hier te verblijven, of zich zelfs met haar partner te vestigen in het Rijk, indien zij aantoonbaar voldoet aan de bij de wet vooropgestelde voorwaarden.

Verzoekende partij laat na om, in het licht van dit gegeven, met voldoende concrete elementen aan te tonen 'dat zijn grondrechten werden geschonden door de bestreden beslissing als zodanig.

Uit het loutere feit dat de gezinshereniging op het grondgebied van het Rijk niet werd toegestaan op grond van de toepasselijke regelgeving kan niet worden afgeleid dat het recht op gezinsleven niet werd geëerbiedigd.

In het kader van de verplichting die op de Staat rust om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, kan het belang van de Staat kan immers boven het belang van het individu worden gesteld.

De schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Belgische partner om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij met haar partner wettelijk samenwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar Belgische partner. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij samen met haar partner een hecht gezin vormt, dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van hem wordt gescheiden en dat deze beslissing gerechtvaardigd noch proportioneel is. Hieruit blijkt niet dat hinderpalen worden aangevoerd voor het leiden van een gezinsleven met haar partner die haar kan vergezellen elders, waarbij de Raad opmerkt dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van haar partner wordt gescheiden zoals zij verkeerdelijk aanvoert. De bestreden beslissing sluit voorts niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Het nadeel dat de verzoekende partij inroep, is bovendien te wijten aan haar eigen verzuim, namelijk het in gebreke blijven van het voorleggen van de vereiste documenten. Evenmin reikt de verzoekende partij elementen aan waaruit zou blijken op welke wijze zij haar privéleven geschonden acht.

Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar op het grondgebied te gedogen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van het proportionaliteitsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel hem niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals

duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster wil verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België, met haar wettelijke samenwoning, met haar culturele en sociale bindingen met België, met haar studies in België,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

“In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen ervan laattijdig, niet correct of ontoereikend zijn. (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C- 141/91, C- 278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13)

Verzoekende partij toont niet aan zich op de directe werking van die richtlijn te kunnen beroepen, zodat het tweede middel onontvankelijk is.”

2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de partner van de verzoekende partij als Belg een Unieburger is. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn.

De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin zij zich bevindt.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat in casu enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)). Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten met alle door haar dienstig geachte stukken te onderbouwen, zodat zij niet kan stellen dat zij haar visie niet kon kenbaar maken.

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient herhaald te worden dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt de verzoekende partij toe de nodige bewijzen, minstens indicaties, kenbaar te maken aan de verwerende partij nu zij ter gelegenheid van haar aanvraag erop gewezen werd dat bewijsstukken dienden te worden overgemaakt betreffende onder meer de inkomsten van de te vervoegen persoon en de relatie tussen de verzoekende partij en de te vervoegen persoon. Voorts staat de voorwaarde, dat zo men werkloosheidsuitkeringen als bewijs van inkomsten overmaakt, men er toe gehouden is bijkomend aan te tonen dat de te vervoegen persoon actief werkzoekende is, uitdrukkelijk en op duidelijke wijze in de wet. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan zodat haar grief samenvalt met het voorgaande, te meer in casu de verzoekende partij geenszins aantoont dat bijkomende uitnodigingen tot het voorleggen van bewijzen aangaande haar economische en gezinssituatie de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Er weze te worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet met het minste bewijs aantoont dat haar partner actief werkzoekende is. Dit onderdeel is ongegrond.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog de schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Tenslotte doen het bestaan van een gezinsleven en de geleverde inspanningen om zich te integreren niet af aan de plicht aan te tonen dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij op generlei wijze aantoont in welke mate het uitvoeren van verder onderzoek hetzij het gehoord worden de bestreden beslissing had kunnen wijzigen.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en de*

motiveringsverplichting, de hoorplicht en de rechten van verdediging". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

“3.1

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische én feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

3.2

Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen, waarop deze gesteund is, niet wordt weergegeven.

3.3

Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat op basis van mailverkeer niet kan gesteld worden dat de relatie bewezen is overeenkomstig de art. 40bis en 40ter Vw.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

Zo hebben verzoekster en haar levenspartner tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat zij wel degelijk een duurzame relatie hebben en eveneens voldoen aan de voorwaarden gesteld in de art. 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met de door verzoeksters neergelegde bewijsstukken samen geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat er sprake is van schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer wordt nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken samen.

3.4

Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekster heeft nagelaten bewijzen neer te leggen waaruit blijkt dat de referentiepersoon, die een werkloosheidsuitkering ontving, actief op zoek is naar werk.

Dat evenwel verzoekster dienaangaande opmerkt dat zij wordt verweten geen bewijzen te hebben neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon, die een werkloosheidsuitkering ontving, actief op zoek is naar werk, terwijl zij zelfs nooit door verweerder werd uitgenodigd deze bewijsstukken neer te leggen.

4 MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en haar Belgische partner, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande zijn actief-zoeken naar werk neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen, waaruit blijkt dat haar levenspartner actief werk zoekt, neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van verzoeksters rechten van verdediging nu verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen bewijsstukken aangaande het actief op zoek zijn naar werk door haar levenspartner neer te leggen.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoekster uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.

3.5

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoeftanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en haar partner, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster en haar partner niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota:

"In het derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, 40ter, 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Verwerende partij zou met 'tal van bewijsstukken' aangaande de duurzame relatie geen rekening hebben gehouden. Verzoekende partij stelt als zou verwerende partij haar moeten uitnodigen om bewijzen voor te leggen van het actief zoeken naar werk door haar Belgische partner en een analyse van de werkelijke behoeften doen. Alvorens een beslissing wordt genomen, zou zij gehoord moeten worden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

De determinerende motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen. Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan.

Waar verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Louter stellen dat met 'tal van bewijsstukken' aangaande de duurzame relatie geen rekening zou zijn gehouden, zonder enig concreet stuk aan te duiden, volstaat niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen, gezien het niet aan de Raad noch aan verwerende partij toekomt om die kritiek verder in te vullen.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"Artikel 40ter

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis § 2r eerste lid, 10 tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bij standsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de tekst van de in casu toepasselijke bepaling blijkt dat het aan de Belgische onderdaan die wordt vervoegt toekomt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. Uit die bepaling blijkt geenszins als zou verzoekende partij moeten worden uitgenodigd om bewijzen van een actief zoeken naar werk voor te leggen. Bovendien komt het in de eerste plaats aan verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij inleidt. (cf. RvV 30 april 2010, nr. 26.814)

Een dergelijke verplichting vloeit evenmin voort uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het loutere gegeven dat zij niet door verwerende partij werd uitgenodigd om de bedoelde bewijzen voor te leggen, houdt niet in dat zij daartoe niet de kans zou hebben gehad. Gezien verzoekende partij niet aantoonde dat zij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of van haar toestand geloofwaardig maken, wordt de schending van de zorgvuldigheidsbeginsel niet aangetoond.

De hoorplicht en de rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken toepasselijk, en derhalve niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan invoeren (RvS nr. 117.575 van 26 maart 2003; RvS 16 februari 2006, nr. 155.170; RvV, nr. 15.606, d.d. 4 september 2008).

Wat betreft de verplichting die voortvloeit uit artikel 42, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, dient verwerende partij erop te wijzen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat de inkomsten uit werkloosheidsuitkering als zodanig niet in aanmerking kunnen worden genomen, omdat geen bewijzen van het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon werden voorgelegd, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. Deze vaststelling maakt het onmogelijk om over te gaan tot een behoefte-analyse, omdat, zelfs in de hypothese dat het dossier gegevens zou bevatten waaruit de werkelijke behoeften van het gezin zouden blijken, quod non, geen inkomsten in aanmerking kunnen worden genomen om in die behoefte te voorzien.

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding, of kennelijk onredelijk zou zijn.

De overige aangevoerde schendingen worden evenmin aangetoond.

Het derde middel is ongegrond."

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame stabiele relatie te hebben met haar partner die zij komt vervoegen in de zin van de wet en zij niet bewijst dat deze referentiepersoon actief op zoek is naar werk, voorwaarde opdat zijn werkloosheidsuitkering in aanmerking zou kunnen worden genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de artikelen 40bis, § 2, 2° en 40ter van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 52, § 4, 5° van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) [beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.” (eigen onderlijning).

Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 52, § 4, 5° van het vreemdelingenbesluit luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“(…) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt onder meer dat indien de persoon die vervoegd wordt enkel en alleen beschikt over een werkloosheidsuitkering, deze slechts in aanmerking kan genomen worden als zijnde een bestanddeel van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” op voorwaarde dat het bewijs wordt geleverd dat de te vervoegen persoon nog actief werkzoekende is.

In casu wordt niet betwist hetzij in elk geval niet aangetoond dat aangaande het inkomen van de partner van de verzoekende partij, namelijk de persoon die de verzoekende partij wenst te vervoegen, enkel bewijzen werden voorgelegd waaruit blijkt dat deze referentiepersoon in de periode april 2012 – maart 2013 een werkloosheidsuitkering ontving.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat zij door de verwerende partij niet werd uitgenodigd om bewijsstukken voor leggen, kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel onder punt 2.2.3. en hoefde zij niet uitgenodigd te worden nu dit voldoende duidelijk blijkt uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Voorts betwist de verzoekende partij niet dat zij aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie heeft overgemaakt dat haar partner actief werkzoekende is. Gelet op dit gegeven heeft de verzoekende partij bijgevolg het bestaan van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere “behoefteanalyse” te doen in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Bij gebreke aan in aanmerking te nemen inkomsten – ter zake toont de verzoekende partij overigens nog steeds niet aan dat haar partner actief werk zoekt – dienen geen uitgaven te worden nagegaan. De schending van de artikelen 42, § 1 en 40ter van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Tevens toont de verzoekende partij in het verzoekschrift geenszins aan welk belang zij heeft bij de hierboven omschreven grief dat geen behoefteanalyse werd verricht nu zij niet aantoonde dat haar partner actief werkzoekende is en anderzijds nalaat aan te tonen of een behoefteanalyse in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet de verwerende partij had kunnen leiden tot het nemen van een gunstige beslissing. Bovendien volstaat de vaststelling dat geen duurzame stabiele relatie is aangetoond in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

Verder toont de verzoekende partij niet aan welke andere stukken zij zou hebben voorgelegd waaruit de verwerende partij kan besluiten dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en laat zij na met haar betoog te weerleggen dat uit e-mailverkeer dat dateert van 30 maart 2012 en 7 juli 2012 geen dergelijke relatie blijkt. Bovendien betreft dit een grief tegen het tweede motief dat betrekking heeft op het bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie. Daar het eerste motief met betrekking tot het gebrek aan bewijs van voldoende bestaansmiddelen bij gebrek aan bewijs van het actief zoeken naar werk door de referentiepersoon evenwel volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen, is deze kritiek niet dienend. Een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan immers niet tot de nietigverklaring van een beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, 40ter, 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de rechten van verdediging kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel nu de verzoekende partij in het kader van haar derde middel geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden besproken.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN